

JONG LEVEN.

Helden zagen we een plaat met meer welgevallen in „Timotheüs” verschijnen dan deze; zelden schreven we met meer genoegen bij eenige plaat een woord ter inleiding of, zoo ge wilt, tot stemming van den lezer, dan bij deze. 't Wil ons toch altijd toeschijnen, of onze bijschriften niet anders behooren te zijn dan een soort van loupe, die we den lezer voor de oogen hebben te houden, opdat hij daarin zie . . . nu, ja, laat ons maar eerlijk zijn, wat wij daarin zien. Dat is nu wel erg subjectief van ons, doch wij willen toch volstrekt niet aanmatigend zijn, en voegen er in één adem aan toe: geachte lezer en lezeres, ziet gij in onze platen wat schooners of beters dan wij er in zagen, houd dat betere en schonere toch niet voor uzelf alleen, maar laat ons ook daarvan genieten!

„Jong leven” schreven we onder onze plaat en ik zou zoo zeggen, wijl „Timotheüs” allereerst voor jonge lezers en lezeressen geschreven is, daarom behoort ze hier. Maar niet juist daarom, want zoovele kunstenaars van onzen tijd zouden dat „jonge leven” zóó in beeld brengen, dat we er ons met afschuw van zouden afwenden, veelmin het u onder de oogen zouden willen brengen. Zie deze twee jonge mannen, van den wandeltocht moede, rustig nedergezeten op het met bloemen als bezaaide grastapeet, terwijl de bloeiende amandel slechts spaarzaam de stralen der zon weerhoudt, op hen neer te dalen en hun hoofd en hart te verwarmen met weldadigen gloed. Zóó al het schoone der natuur indrinkend met volle teugen op de kust van Italië, die bakermat van kunsten en wetenschap, welke voor den honger der ziel en den dorst naar geestelijk schoon hun even kwistigen rijkdom belooft, als moeder natuur hun aan den voet en boven hen strooit! Inderdaad, zoo daar geen brandende vuurberg aan hun zijde en vóór hen uit geen zee ware, waarin ze met ernstige blikken staren, ge zoudt geneigd zijn, uit onze plaat het lied der wereld te lezen:

Freuet euch des Lebens,
Solang die Lampe glüht;
Pflücket die Rose,
Eh' sie verblüht! *)

Maar die vuurberg brandt, en zijn damp zegt ver in het rond, dat de boomen hier bloeien en de bloemen hier kleuren en geuren op een onbetrouwbaren lavabodem, en die zee daar voor hen uit, is ze niet het beeld der eeuwigheid, en, jong en oud, spelen we niet allen aan de kust van den tijd? Neen, wij misgunnen onzen jongelieden geen enkele bloem van 's levens lente! Zijn ze niet zelf bloemen en berstende knoppen, wier hart opengaat, als ze andere kinderen van 's levens lente reeds zien fleuren en kleuren. Hun lach is ons muziek, hun kracht is ons hun sieraad; hun schoonheid rekenen we een kroon, hun levenslust vreugdeolie, hun gaven en talenten een gewaad des lofs. Neen, we benijden u niets van dat alles, want we weten het: „De mensch kan zijn lente geen tweede maal smaken,” en ongelukkig de jonkman, die ze doordommelt en doorsoest om ze te betreuren, als ze vervlogen is. Maar toch, liever dan u den raad te geven, ze te genieten en dien raad aan te dringen door de waarschuwing, dat de gloed der levenslamp straks dooven zal en dat de levensrozen weldra uitgebloeid zullen zijn, willen we onzen teekenaar laten spreken, als hij u door dien vuurberg er aan herinnert, dat ge toch op een onbetrouwbaren bodem dertelt en dat ge de zee der eeuwigheid vóór u, dicht vóór u hebt met haar eb en vloed, die zee, wier baren ook u medesleuren kunnen, ook u, jonge lezer of lezeres. Liever dan het „Freuet euch des Lebens solang die Lampe glüht,” alsof ge u haasten moest om al die kleuren op te vangen en al die geuren in te drinken, zóó dat geen enkele daarvan verloren gaat voor u. Maar ook zóó, dat ge u tijd noch rust gunt, om aan iets ernstigs te denken, zóó dat ge door den geur bedwelmd of door de kleur betooverd, u den dood zoudt drinken aan den zwijmeldrank van den lust of uw geld zoudt uitgeven voor het brood, dat niet verzadigen kan. Liever dan dat, drukken we u het beeld van onzen teekenaar in de hand, dat daar luide spreekt:

*) Verheugt u over 't leven, zoolang uw levenslamp brandt; plukt de roos, eer zij verwelkt.

„Verblijdt u, o jongeling, in uwe jeugd en laat uw hart zich vermaken in de dagen uwer jongelingschap en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing uwer oogen, maar” . . . zie ook dien vulkaan en staar mede een oogwenk op die zee voor u — „weet dat God voor al deze dingen u zal doen komen in het gericht!”

En wij voegen er de ernstige vermaning van den Prediker aan toe, als hij in één adem voortgaat: „zoo doe dan de toornigheid wijken van uw hart en doe het kwade weg van uw vleesch, want” — vergeet het niet — „de jeugd en de jonkheid is ijdelheid!”

Zie, juist, omdat we ons en u deze woorden der Schrift zoo treffend zien uitbeelden, is ons deze plaat zoo uitnemend welkom in ons tijdschrift. De poëzie, die daarover ligt, verbloemt de realiteit niet, die er uit spreekt, en het proza der realiteit, die er uit spreekt, schaadt de poëzie der lente, de poëzie van het jonge leven niet, welke daarover glanst. Genieten van den tijd, doch zoo, dat ge de eeuwigheid niet vergeet, wandelen in de wegen uws harten en in de aanschouwing uwer oogen, doch bij de nimmer u verlatende herinnering, dat God u ook om deze dingen, om al deze dingen zal doen komen in het gericht, dat is genieten van uw jeugd, 't welk geen wrangen nasmaak blijven laat voor den lateren leeftijd, en het sterfkussen, vroeg noch laat, met scherpe doornen vult. Temidden van het leven in den tijd het bewustzijn door niets laten verdooven van het leven voor de eeuwigheid, dat is de ware levenswijsheid en het meest onvermengde levensgenot. Oog noch hart sluiten voor het schoon der jeugd en het schoon der aarde, doch ze ook open houden voor de overtuiging, dat ze onbetrouwbaar zijn, en dat daarboven bloemen bloeien, die niet verwelken, en vruchten groeien, welke sap de ziel niet vergiftigt, dat maakt de lente uws levens een voorportaal van „een eeuwige jeugd, een eindloozen bloei.”

Of zoudt ge dan willen, dat we u misleidden? Zelfs moeder natuur doet het niet. In het lachend en bloeiend Italië plaatst zij haar vuurbergen, opdat zij u toeroepen zouden: gij verkeert altijd in levensgevaar, en sterven zult gij, vroeg of laat, maar gewis. Daarom doet zij die eindeloze zee de kust begrenzen, deze bloeiende kust, opdat haar grenzeloze spiegel u zou herinneren: en daarna het oordeel. „Napels zien en dan . . . sterven,” 't zou voor u in anderen zin waar kunnen zijn, dan waarin de Italiaan het gewoonlijk gebruikt. Of we er dan een wreedaardig genot in zouden vinden, de doods klok te luiden over het geur- en kleurspel van het paradijs uwer jeugd? Neen, maar die klok luidt toch, ondanks ons, en we vreezen alleen, dat gij ze vaak niet hoort onder de bruisende tonen van uw heerlijk levensconcert!

Neen, wat we u zoo van harte toewenschen, jonge lezer en lezeres, 't is een blijde jeugd, een krachtig gestel, een bloeiende gezondheid, een rijken geest, de levensflesche vol levensmoed en levenskracht, een blauwen hemel boven u, een pad vol lentebloemen voor u, en een rein hart, opdat ge ten volle en ongestoord genieten kunt van het paradijs uws jongen levens, en wensch ge nog meer, nog iets anders, nog iets beters, uw Vader in Christus heeft meer dan één zegen en Hij wordt des zegenens niet moede.

Maar, laat de bloemengeur uw hoofd en uw hart niet bedwelmen, zóó, dat ge het rooken van den vulkaan aan uw zijde niet zoudt zien, dat ge de herinnering aan die zee vóór u vergeten zoudt! Als daar jongelingen, jonge dochters om u sterven, dan rommelt die vuurberg u door de ziel, dan klotst die zee in woeste branding op het groen en de bloemen, waarop gij rust, en ge hoort de vermaning van den Prediker: „Maar vergeet niet . . . ook u zal God doen komen in het gericht! . . . de jeugd en de jonkheid is ijdelheid!”

Wil dat zeggen: zij zijn niets, zij beteekenen niets? Het, tegendeel is waar! Jonge lezer, lezeres, gij zijt rijk! Men ziet het u aan: gij draagt uw gaven en schatten in het openbaar langs den levensweg. Maar wien veel gegeven werd, van dien zal veel geëischt worden. Zult gij dat alles bewaren en behouden kunnen, zult ge winst kunnen doen met uw talenten? Weet het wel: daar loeren roovers langs uw weg: de Booze, de wereld, uw eigen vleesch willen u, u met uw rijkdom, zoo gaarne in een hinderlaag lokken, waar ze u berooven en verderven kunnen. Zijt dan nuchteren en waakt, en als de ernst des levens komt, geve God u een ernstig hart daartoe!

Komt, laat ons tot een akkoord geraken! Ik wil met u zingen: Freuet euch des Lebens, Solang die Lampe glüht; Pflücket die Rose, Eh' sie verblüht . . .

„Maar weet . . . !”

P. J. K.

JONG LEVEN.